

Łódź, 10 lipca 2024 r.

WA 4120-19/2024-w

Wójt Gminy Kleszczów

Urząd Gminy w Kleszczowie
ul. Główna 47
97-410 Kleszczów

W odpowiedzi na pismo dotyczące wątpliwości odnośnie wpływu wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2022 r. , C-327/20, który zawiera wiążącą interpretację art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, na interpretację przepisów ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, Regionalna Izba Obrachunkowa w Łodzi wyjaśnia, co następuje:

W wyroku z dnia 13 stycznia 2022 r. w sprawie C-327/20 mającej za przedmiot wnioszek o wydanie na podstawie art. 267 TFUE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Trybunał Sprawiedliwości uznał, że pojęcie „transakcji handlowej” w rozumieniu art. 2 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono pobierania przez organ publiczny opłaty należnej tytułem wynagrodzenia za użytkowanie wieczyste gruntu od przedsiębiorstwa, względem którego ów organ publiczny jest wierzycielem. W uzasadnieniu wyroku została sformułowana teza o znaczeniu bardziej uniwersalnym niż teza zawarta w sentencji, a mianowicie że z art. 2 pkt 1 dyrektywy 2011/7 w związku z kontekstem, w jaki ten przepis się wpisuje, i celami realizowanymi przez tę dyrektywę, wynika, że jeżeli organ publiczny w rozumieniu punktu 2 tego artykułu jest wierzycielem kwoty pieniężnej wobec przedsiębiorstwa, to stosunki między tymi dwoma podmiotami nie wchodzą w zakres pojęcia „transakcji handlowej” w rozumieniu tego przepisu, a zatem są wyłączone z zakresu stosowania dyrektywy.

Interpretacja prawa Unii Europejskiej dokonana przez Trybunał Sprawiedliwości w orzeczeniu prejudycjalnym wiąże nie tylko w sprawie, w której skierowano wniosek o rozstrzygnięcie wstępne, ale również we wszystkich innych sprawach, w których sądy krajowe i inne organy państwa członkowskiego zostają skonfrontowane z tym samym zagadnieniem prawnym. Ocena, czy regulacja zawarta w ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych - w zakresie, w jakim ta ustawa uprawnia wierzycieli będących podmiotami publicznymi do uzyskania od przedsiębiorców odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, wyższych niż odsetki za opóźnienie przewidziane w kodeksie cywilnym (art. 7 ust. 1), oraz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość 40, 70 albo 100 euro w zależności od wartości świadczenia pieniężnego (art. 10 ust. 1) - jest zgodna z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady

2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, czy też doszło do niewłaściwej transpozycji tej dyrektywy, należy do organów krajowych stosujących prawo, w szczególności do sądów powszechnych.

W ocenie Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi przyznanie przez polskiego ustawodawcę podmiotowi publicznemu prawa do odsetek ustawowych za opóźnienie na takich samych zasadach i w takiej samej wysokości jak dla przedsiębiorców, oraz prawa do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na takich samych zasadach i w takiej samej wysokości jak dla przedsiębiorców, może być uznane za rozwiązanie utrudniające osiągnięcie w pełni celu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, o którym jest mowa w jej art. 1 ust. 1, tj. zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych, aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, wspierając tym samym konkurencyjność przedsiębiorstw, a w szczególności MŚP. Zgodność regulacji zawartych w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych z celem dyrektywy 2011/7/UE w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych zapewnia nadanie pojęciu „transakcji handlowej” użytemu w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych takiego samego znaczenia, jakie Trybunał Sprawiedliwości nadał pojęciu „transakcji handlowej” użytemu w dyrektywie 2011/7/UE w wyroku z dnia 13 stycznia 2022 r. w sprawie C-327/20.

W konsekwencji jednostki samorządu terytorialnego będące wierzycielami, jako organy publiczne, nie są uprawnione do żądania od przedsiębiorców odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, ani rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, stanowiącej równowartość odpowiednio 40, 70 albo 100 euro, na podstawie art. 10 ust. 1 tej ustawy.

Podmiotom publicznym, w tym jednostkom samorządu terytorialnego, pozostaje dochodzenie od przedsiębiorców odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c.

Informuję jednocześnie, że stanowisko zawarte w niniejszym piśmie udzielone zostało w ramach prowadzonej przez Izbę działalności informacyjnej i nie ma mocy wiążącej.

Z poważaniem

Prezes
Regionalnej Izby Obrachunkowej
w Łodzi
Ryszard Paweł Krawczyk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/